

ליל שבת קודש פרשת בשלה שבת שירה ה'תשס"ח

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו המדבר מכח האדם לצייר האור של מעלה לטובה או להיפוך, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבדברי רביז"ל בתורה זו), וזה הוא כלל גדול, "כי מפי עליון לא תצא" כי אם אור פשוט, אך לפי בחינת כלי המקבל את האור, כך נצטייר האור בתוכו, אם הכלי הוא בשלימות, אזי הוא מקבל בבחינת מאורות מלא, ואם חס ושלום, הכלי אינו בשלימות, אזי הוא מקבל בבחינת מארת חסר ואו, כמו שכתוב (משלי ג): "מארת ה' בבית רשע", וזה הוא "צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם", כי אור הפשוט הבא מלעיל, הוא בחינת 'קמיץ וסתים', אך לפי בחינת הכלי המקבלים, הוא בחינת צירי, שנצטייר האור לפי בחינת הכלי וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זה כלל גדול, מהקדוש ברוך הוא יוצא אור פשוט, המאיר בכל העולמות כולם, כי הוא יתברך תכלית הטוב, ודרך הטוב להיטיב, והוא יתברך רוצה שיהיה אור וזיו וחיות לכולם, אבל הכל תלוי כפי המקבלים, אם האדם מכין כלים קדושים לקבל בתוכם האור, אזי האור נצטייר אצלו לטוב, ומרגיש מתיקות נפלא בכל ימי חייו, כי מאירים ימיו בנועם זיו שכינת עוזו יתברך, ואין עוד מתיקות כזו, מה שאין כן אם אין לאדם כלים קדושים, והולך אחר תאות לבו, אזי אי אפשר לו לצייר האור לטובה, ונהפך אצלו האור לחושך והמתוק למר, וכמו שכתוב (ישעיה ה') שמים חשך לאור ואור לחשך, שמים מר למתוק ומתוק למר, שזהו ענין מאורות חסר ו', ש"מאורות" נעשה "מארת", לשון מארה וקללה רחמנא ליצלן, וכמו שכתוב (משלי ג') מארת ה' בבית רשע, כי הדמיון שלו מכנים בו מחשבות זרות וספיקות ובלבולים, ונדמה לו כאילו הקדוש ברוך הוא מבקש רעתו חס ושלום, והוא מלא קושיות על הנהגותיו יתברך, עד שכל חייו מרורים מאד רחמנא ליצלן, וזה אחר כך גורם לו לדבר סרה נגד הקדוש ברוך הוא, וכמו שכתוב אצל המקלל (ויקרא כ"ד) איש איש כי יקלל אלהיו ונשא חטאו, "אלהיו" דייקא, לשון יחיד, היינו כפי הציור שצייר לעצמו, בדמיון המוטעה שלו, אבל באמת מן הקדוש ברוך הוא יוצא רק אור פשוט וטוב, ומי שזוכה להכין כלים קדושים, ומחפש את הטוב והאור שבכל דבר, זוכה למצוא אותנו, ומאירים חייו באור ומתיקות נפלא, ולכן אשרי הזוכה לחפש

ולמצוא האור בכל דבר, כי יחיה חיים טובים ונצחיים מעין עולם הבא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות מ"ו) ויבואו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה כי מרים הם על כן קרה שמה מרה, ויש לדקדק, אם המים לא היו ראויים לשתיה כלל, למה התורה כתבה "ולא יכלו", שמשמע כאילו הבחירה היתה בידם, רק שלא יכלו מחמת המרירות, היה צריך לכתוב סתם "ואין מים לשתות", והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי כל הענין היתה תלוי בבחירתם, כי בוודאי הקדוש ברוך הוא נתן להם מים מתוקים הראויים לשתיה, כי ממנו יתברך יוצא רק טוב, רק המרירות נעשה אצלם, מחמת שלא היה להם כלים לקבל האור, ונתהפך המתוק למר, ונדמה להם כאילו אין מים טובים לשתות, שזהו ולא יכלו לשתות מים ממרה "כי מרים הם", היינו הם בעצמם היו מרים, ולכן הרגישו מרירות במים, וכן איתא במדרש (שמות רבה פרשה ג' סי' ג') ולא יכלו לשתות מים ממרה, למה, כי מרים הם, אמר רבי לוי, "הדור היה מר", עיין שם, ולכן כתיב מיד אחר כך, וילונו העם על משה לאמר מה נשתה, ולכאורה יפלא, הרי משה רבינו הוציא אותם ממצרים, וקרע להם את הים, ופתח להם גילוי שכינה ממש, ואיך יתכן שילונו עליו "מה נשתה", הרי כמו שעזר להם הקדוש ברוך הוא עד עכשיו, כן בוודאי יעזור להבא, אבל אם אין לאדם כלים לקבל בתוכם את האור, האור מתהפך אצלו לחושך, והמתוק למר, ואינו זוכה להכיר את חסדי ה', ומיד נכנס בו קושיות וספיקות, מה יהיה הלאה, ומי יעזור לי, אבל כשאדם מכין לעצמו כלים חזקים של אמונה, ויודע היטיב שחסדי השם יתברך נשפעים בכל עת ובכל זמן, וכמו שהקדוש ברוך הוא עזר עד עכשיו, בוודאי יעזור להלאה, על ידי זה מצטייר אצלו האור לטוב, ורואה בישועת ה' בכל עת.

וענין זה הוא לימוד עצום לכל אדם בכל זמן, כי עובר על אדם בחייו כל מיני מצבים שונים, ובפרט בענין מציאת זיווגו והשגת פרנסתו, שהנה בחור עדיין לא זכה למצוא זיווגו, והנה מצא את זיווגו ואין לו פרנסה, ושני דברים אלו שוכרים לבו של אדם מאד, ושניהם כמו קריעת ים סוף ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב.) קשה זיווגו כקריעת ים סוף, וכן (פסחים ק"ח.) קשה מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, וכשיש לאדם כלים חזקים של אמונה, אזי בכל פעם הוא מתחזק באמונה ובבטחון יתירה בהשם יתברך, שכמו שעזר לי הקדוש ברוך הוא עד עכשיו, בוודאי יעזור לי הלאה, ותמיד מאיר לו מאד, אבל כשאין לאדם כלים, אזי נכנס בו פחד ומורא, מה יהיה למחר ולאחר מכן, ומרגיש חושך ומרירות בימי חייו, והוא בגלות עמוק מאד, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ותמיד מחפש האור והמתיקות שהקדוש ברוך

הוא משפיע עליו בכל עת, ואזי יחיה חיים טובים באמת, והשם יתברך יזכינו להגיע אל הדביקות האמיתי בו יתברך, עדי נזכה להכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת בשלח ה'תשס"ח

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף ל"ג, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשך לספר, ואזי נזכר המלך, שכבר נתחתן הוא עם הקיסר מקודם, והלך וכתב להקיסר, שיכין עצמו על החתונה, כי כבר נתקשרו מקודם כנ"ל, ולא רצה הקיסר, אך לא היה יכול להעז ולסרב, והשיב לו, שישלח המלך בנו אליו, ויראה אם יוכל לנהג מדינות אזי ישיא בתו אליו, ושלח בנו אליו (היינו שהמלך שלח בנו להקיסר, כאשר צוה הקיסר כנ"ל), והושיבו הקיסר בתוך חדר, ומסר לו ניירות של עסקי המדינה, לראות אם יוכל לנהג את המדינה, כי הנה בענין מציאות הזיווג יש רזין ונסתרות הרבה, ולא בקלות אדם זוכה למצוא את זיווגו, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סוטה ב.) קשה זיווגו של אדם בקריעת ים סוף, והעיקר שיהיה חזק מאד באמונה בהשם יתברך, שבוודאי יעזור לו הקדוש ברוך הוא למצוא את זיווגו ההגון מן השמים, וירבה מאד בתפילה על זה, ואז יראה נפלאות רבות, כמו שראו נשמות ישראל אצל הים סוף, והנה מבואר בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' פ"ז) שמציאת הזיווג תלוי בתיקון הברית ובתשובה, שהוא סוד כוונת אלול, א"נ ל'דודי ו'דודי ל'י ראשי תיבות אלול, היינו להיות בקי ברצוא ובקי בשוב, למצוא את הקדוש ברוך הוא בכל מה שעובר עליו, הן בעלייה והן בירידה, כי אם אין תיקון הברית קשה מאד למצוא את הזיווג, ואפילו אם ימצא אותה, תהיה מנגדת אליו, אבל על ידי תיקון הברית תתהפך רצונה אליו, עיין שם, נמצא שלפני שזוכה אדם למצוא בת זוגו, מנסין אותו בכמה מיני נסיונות לראות אם הוא חזק במדת התשובה, ואם הוא מתקרב אל השם יתברך בכל אשר עובר עליו, ואז אם הוא חזק באמת, אזי יזכה למצוא את זיווגו,

ותתהפך רצונה אליו, ולכן כשרצה הבן מלך למצוא בת זוגו שהיא הבת קיסר, התחיל לעבור עליו כמה מיני מניעות ועיכובים, הכל לבחון אותו אם הוא בקי ברצוא ובקי בשוב, ואם מכל דבר יברח רק אל השם יתברך, וכמו שעשה לבסוף באמת, עד שזכה למצוא אותה, והשם יתברך יזכינו להיות חזקים באמונה ובתפילה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת בשלח ה'תשס"ח

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ח המדבר מענין לחם משנה בשבת, ומתיקון הברית והכנעת עמלק, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), ובזה שהכניע משה קליפת עמלק ותיקן הברית, זכה לבחינת (שמות מ"ז): "והיה לחם משנה על אשר ילקטו יום יום", ויוסף שזכה לברית, כתיב בה (בראשית מ"א): "וירכב אותו במרכבת המשנה", היינו משנה על אשר ילקטו יום יום, שעל ידי ברית זוכה לשפע כפולה, וזה, 'תרין ינקין לחד', שבחינת שבת מקבל מיוסף לחם משנה, היינו "משנה תורה", בחינת (משלי ח): "ואהיה שעשועים יום יום, ובחינת שבת, משפיע לשאר העולמות, בבחינת (ויקרא כ"ח): "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה", עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה יש השגה הנקראת "שפע כפולה", שהיא השגת אלקותו יתברך במדריגה עליונה, שכל מה שאדם ממריח ומייגע עצמו בעבודת השם יתברך, הוא מקבל חזרה "שפע כפולה" היינו פי שנים בעבודתו, כי מרוב דביקותו בו יתברך, מתברכין כל מעשה ידיו בכפליים, וזוכה לעלות במדריגות רמות בהשגות אלקות, והנה השגה זאת תלוי בתיקון הברית ובהכנעת קליפת עמלק, שכפי שאדם מקדש ומטהר מוחו במחשבות קדושות וטהורות, ונוהר מאד ממחשבות זרות ומהרהורים רעים חס ושלום, כן מכניע קליפת עמלק המכשיל אדם

בפגם הברית רחמנא ליצלן, וזוכה להמשיך על עצמו קדושה עליונה, כי על עמלק נאמר (דברים כ"ה) אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחלשים אחרוך וגו', שטימא בריתם רחמנא ליצלן, כמוכא שם בפירש"י, ועיקר המלחמה נגדו בכל דור ודור הוא בכח הצדיקים שמכניסים אמונה בישראל, ומגלים להם כח התפילה, וכמו שנאמר אצל משה רבינו במלחמת עמלק (שמות י"ז) ויהי ידיו אמונה עד בא השמש, ותרגום אונקלוס "פריסן בצלו", שהיו כפיו פרוסות בתפילה, כי משה רבינו גילה האמונה הקדושה לכל נשמות ישראל, ולימד אותם שאין שום עצה אחרת לינצל מן היצר הרע וכת דיליה, שהוא עמלק וסייעתו, כי אם על ידי תוקף האמונה הבאה מתפילה, כי כפי שאדם עוסק בתפילה להשם יתברך, כן נקבע האמונה הקדושה בלבו, וכמו שכתוב (תהלים קמ"ז) האמנתי כי אדבר, וכן כתיב (שם פ"ט) אודיע אמונתך בפי, שהאמונה תולה בפה של אדם (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד), ועל ידי האמונה נדחים ומתבטלים המחשבות זרות ממוחו ומלבו, ומיד שאדם זוכה למוח נקי ולב טהור, נמשך עליו "שפע כפולה", שמעשה ידיו מתברכים בכפליים, וכל מה שעוסק בעבודת השם יתברך, וגם אפילו בעסקים גשמיים, מתברכים בברכה מיוחדת, ויש לו "שפע כפולה" במעשה ידיו, וכמו שנאמר אצל יוסף הצדיק (בראשית מ"א) וירכיבו אותו במרכבת ה"משנה", היינו "לחם משנה" שהוא "שפע כפולה", כי יוסף הצדיק זכה לתיקון הברית בתכלית השלימות, ולכן נתברכו מעשה ידיו בכפל כפליים, וכן משה רבינו שלחם עם עמלק והכניע אותו, זכה להוריד לנשמות ישראל את המן, שעליו נאמר (שמות ט"ז) והיה "משנה" על אשר ילקטו יום יום, כי הכנים בהם השגת "שפע כפולה" הנ"ל, ודורו זכה להתעלות עליונה על ידו.

והנה מבואר בכתבי האריז"ל (עי' שער הגלגולים פרק ל"ח), שאף על פי שבדורות האחרונים ירדה הקדושה מאד, והנסיונות הולכות ומתגברות בכפל כפליים מדורות הראשונים, אבל זה לעומת זה עשה האלקים, ובמיעוט פעולות בדורות הללו, יכולים לזכות לאורות עליונות כמו בזמן התנאים והאמוראים, כי דייקא מחמת שהקליפות מתגברות מאד, לכן יש גם סיעתא דשמיא מיוחדת לכל מי שמתקרב אל הקדושה, ובמיעוט פעולות יכולים לזכות לשפע אלקי, וגילה האריז"ל לתלמידו רבי חיים וויטאל ז"ל, שבעבודתו העלה את נפשו למדריגת התנא רבי עקיבא, וכששאל אותו רבי חיים וויטאל ז"ל איך שייך דבר כזה, כי הוא מכיר את מיעוט ערכו, אמר לו האריז"ל דע לך, שגדולת הנפש תלויה כפי הזמן והדור ההוא, ומעשה קטן מאד בדור הזה, שקול ככמה מצות גדולות שבדורות אחרים, כי בדורות אלו הקליפה גוברת מאד מאד לאין קץ, מה שאין כן בדורות ראשונים, עיין שם כל זה, ואם האריז"ל אמר זאת לפני ארבע מאות שנה, כמה יותר הוא בדור הזה שירדה הקדושה בכפל כפליים מאז, ואם כן במיעוט פעולות יכולים לזכות למדריגות רמות

וגבוהות מאד, שהוא ענין "שפע כפולה" הנ"ל, והכל בכח הצדיקים שבדור שלוחמים עם עמלק, ומגלים לנו את אור האמונה, וגודל כח התפילה, ולכן אשרי מי שזוכה להתקרב לצדיקים אמיתיים שבדור, ולקבל מהם לימודי האמונה ועבודת התפילה, כי על ידי זה יזכה להתעלות מאד בדביקות השם יתברך, ויתברך ב"שפע כפולה" בכל מעשה ידיו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות מ"ז) **והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר ילקטו יום יום**, ויש לומר שמרומז בפסוק זאת גילוי הנ"ל של רביז"ל, כי דורות אלו של אלף הששי, לפני ביאת המשיח, נקראים "יום הששי", כי הם כמו ערב שבת קודש, לפני אלף השביעי, שהוא יום שכולו שבת, ועכשיו הוא עיקר הזמן להכין עצמינו לביאת משיח צדקינו, ולהביא לפני השם יתברך כל מיני נקודות טובות של תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, כי היום בדורותינו, שאנחנו כבר אחר הצהריים של יום הששי, כל נקודה ונקודה חשוב ויקר מאד, בכפל כפליים משל דורות הקודמים, ועל ידי שנתחזק מאד באמונה ובתפילה ובעבודת השם יתברך, נזכה ל"שפע כפולה" באין שיעור וערך כלל, שזהו "והיה ביום הששי", אין "והיה" אלא לשון שמחה (כמדבר רבה פרשה י"ג סי' ה'), שעכשיו ביום הששי, לפני ביאת המשיח, אנחנו צריכין לשמוח מאד עם כל נקודה שנזכה להכין על תכליתנו הנצחי וליום שכולו שבת, שזהו "והכינו את אשר יביאו", שנכין לעצמינו נקודות טובות של תורה ותפילה מצוות ומעשים טובים, ונביא הכל לפני השם יתברך, והתורה מבטיח לנו "והיה משנה על אשר ילקטו יום יום", שעכשיו בדורות אלו נזכה לשמחה כפולה ולשפע כפולה על כל אשר לקטו בימים הקודמים ובדורות הראשונים, כי דייקא בדורותינו אלה שמתגברות הקליפות כל כך, כל נקודה טובה עושה רעש ורושם גדול בכל העולמות, וממשיך על האדם השפעות טובות לאין שיעור.

גם מרמז "יום הששי" על כלליות חיי האדם, כי ימי שנותינו בהם שבעים שנה (תהלים צ'), נמצא ש"יום הששי" מרמז על חיי אדם עד גיל השבעים, ועיקר עבודתו לזכור תמיד את יומו האחרון, ולהכין עצמו היטיב על ביתו הנצחי, שאז ישמח וישחק מאד עם כל הנקודות שזכה לרכוש לעצמו במשך ימי חייו, וכמו שכתוב (משלי ל"א) עוז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון, ולכן "והיה ביום הששי", עיקר השמחה ביום הששי, הוא "והכינו את אשר יביאו", כשמכין לעצמו נקודות טובות שיבואו עמו לחיי עולם הבא, והיה "משנה" על אשר ילקטו יום יום, רמז למעלת לימוד "משניות" שמטהר את הנשמה מאד, וכמזכיר בכתבי האריז"ל (מעמי המצוות פרשת ואתחנן) משנ"ה אותיות נשמ"ה, ומקובל אצל העולם ללמוד משניות לעילוי נשמת נפטר,

אבל באמת צריכין ללמוד משניות כל החיים לעילוי נשמת עצמו, כי לימוד משניות מוזכר הנשמה מאד, וממשיך על אדם "שפע כפולה", שזהו והיה "משנה" על אשר ילקמו יום יום, והשם יתברך יזכינו לעסוק בעבודתו באמת ובכל לב, ונזכה להמשיך על עצמינו קדושה עליונה, עדי נזכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

